

PÁL DÁNIEL LEVENTE

Madarak

Az évtizednyi éjszakák,
mint varjak telepednek
egyszer volt, hol nem volt
reményeink köré,
kiszedegetik a régiket,
érintetlen hagyják az újszülötteket.

De mert nem csak ennyi az élet,
ezért egy gonosz öregasszony
apróra morzsolt árulásokat szór
a didergő galambok közé,
mohón nyelik az illatos darát,
aztán majd, ha szatyrából elfogy,
és a gonosz öregasszony is hazaindul,
szétszélednek, egyedül maradnak,
és felpuffad bendőjükben
a feldolgozhatatlan falat.
Merev testüket kora reggel egy
mogyorószemű kisgyerek
összeszedegeti
iskola felé menet –
ha kitakarítod magadból a halált,
még előttd az életed.

Egy ágon ülünk,
épp az ösvény fölött,
levágott szárnyunk összeér.

Ha fázol, leheletem ölel át,
ha félsz, száraz levelek citeráján
dúdolok neked,
ha mennél a vándormadarakkal,
meséim szárnyára veszlek,
és viszlek,
viszlek,
viszlek innen el,
bárhová legyen.

Végre felkel a nap,
hosszú árnyékok fagynak a földbe,
szép veled a meg nem élt idő,
minden tél után érkezik egy tavasz.